

การอาชีพ

เมื่อเสร็จการศึกษาแล้ว ออกจากวัดช่วยมารดาบิดาเกี่ยว
แก่การค้าขาย โดยซื้อข้าวบรรทุกเรือต่อล่องมาขายให้แก่โรงสี
ในกรุงเทพฯ บ้าง ที่นครชัยศรีบ้าง

เมื่อสิ้นบุญบิดาแล้ว ได้รับหน้าที่ประกอบอาชีพสืบต่อมา
ท่านเป็นคนรักงานและทำอะไรจริง ทั้งขยันขันแข็ง อาชีพการ
ค้าจึงเจริญตามลำดับ ทั้งวงศ์ญาติก็อุปการะ แทบจะพูดได้ว่าการ
ค้าไม่ต้องลงทุนอะไรมากนัก เพราะว่าตีราคาข้าวเปลือกตกลง
ราคากัน แล้วขนข้าวลงเรือ โดยยังไม่ต้องชำระเงินก่อน เมื่อขาย
ข้าวแล้วจึงชำระเงินกันได้ อันเกี่ยวแก่การเชื่อใจกัน ท่านประกอบ
อาชีพนี้ตลอดมา จนปรากฏในยุคนั้นว่า **เป็นผู้มีฐานะดีคนหนึ่ง**

ท่านเป็นคนมีนิสัยชอบก้าวหน้า มุ่งไปสู่ความเจริญ ท่าน
พบกับญาติหรือคนชอบพอแล้วถามถึงการประกอบอาชีพ **ถ้าทราบ
ว่าผู้ใดเจริญขึ้น ก็แสดงมุทิตาจิต** เมื่อทราบว่าทรงตัวอยู่หรือทรุด
ลง ท่านก็จะพูดว่ากินอย่างไ้ หาได้ไม่มีเก็บอย่างนี้ต้อง จนตาย
ควรหาอุบายใหม่

เมื่ออายุ ๑๙ ปี ระหว่างที่ทำการค้าอยู่นั้น ความคิดอัน
ประกอบด้วยความเป็นประโยชน์เกิดแก่ท่าน เป็นทั้งนี้ก็น่าจะลำบากใจ
อันเกี่ยวแก่อาชีพ เพราะว่าต้องเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงทำงานเลี้ยง

มารดา และรับผิดชอบในกิจการต่างๆ โดยเกิด**ธรรมสังเวช** ขึ้นในใจว่า

“การหาเงินเลี้ยงชีพนั้นลำบาก บิดาของเราก็หามาอย่างนี้ ต่างไม่มีเวลาว่างกันทั้งนั้น

ถ้าใครไม่รับทำให้มั่งมี ก็เป็นคนชั้นต่ำ ไม่มีใครนับหน้าถือตา เข้าหมู่เพื่อนบ้านก็อับอาย ไม่เทียมหน้าเขา

บุรพชนต้นสกุลก็ทำมาอย่างนี้เหมือนกัน จนถึงบิดาเรา และตัวเราในบัดนี้ก็คงทำอยู่อย่างนี้

ก็บัดนี้บุรพชนทั้งหลายได้ตายหมดแล้ว แม้เราก็จักตายเหมือนกัน เราจะมัวแสวงหาทรัพย์อยู่ทำไม ตายแล้วเอาไปไม่ได้ บวชดีกว่า ”

เมื่อได้โอกาสท่านได้จุดธูปเทียนบูชาพระ อธิษฐานว่า “ขอเราอย่าได้ตายเสียก่อน เมื่อบวชแล้วจะไม่ลาสิกขา ขอบวชไปจนตลอดชีวิต”

นี้ท่านบอกว่าเริ่มอธิษฐานมาตั้งแต่อายุ ๑๙ ปี

หลวงพ่อดอกปากน้ำท่านเล่าต่อไปว่า เมื่อตกลงใจบวชไม่สึกแล้ว จิตคิดเป็นห่วงมารดาเกิดขึ้น จึงขมกั้ขมั้นทำงานสะสมทรัพย์ เพื่อให้มารดาเลี้ยงชีพไปจนตลอดชีวิต

เมื่อจะเทียบราคาเงินในบัดนี้กับสมัยก่อน ๕๐ ปีที่ล่วงมานั้น ไกลกันมาก เพราะเมื่อก่อน ๕๐ ปี กลัวย่น้ำว่า ๑๐๐ หวี เป็นราคา ๕๐ สตางค์ สมัยก่อนใช้อัฐเรียกว่า ๑๐๐ ละ ๒ สลึงบางคราว ๑๐๐ เครือ ต่อเงิน ๒.๕๐ บาท เพราะเงินจำนวนซึ่งที่หลวงพ่อดำปากน้ำหาให้มารดานั้นก็ย่อมมีราคาสูงสุดในสมัยนั้น และย่อมเป็นน้ำเงินที่อาจเลี้ยงชีวิตจนตายได้จริง ถ้าหากน้ำเงินไม่มีราคาต่ำเช่นปัจจุบันนี้ แต่ก็ประหลาดที่มารดาของท่านมีอายุยืนมาจนถึงยุคกลัวย่น้ำว่าหวีละบาทกว่า

